

Informatieblad

Als katholieke ouders de heilskrachtige binding aan God, door het godsdienstig leven in het gezin, bewust willen onderhouden, dan benutten zij het belangrijkste middel voor het gezond houden van het gezin of het geneesmiddel, indien nodig, voor zijn genezing. Wij kunnen het als geestelijke vitamine beschouwen en vergelijken met de vitaminen voor de opbouw en de gezondheid van het lichaam.

Nu verwachten we toch van Paus Franciscus dat hij de grote kerkfamilie de goede vitaminen voor haar genezing zal geven?! Maar nee, wat doet hij met zijn filmpje, waarin hij zijn gebedsintentie voor januari uiteenzet? Hij stimuleert wederom de valse oecumene! De gelovigen van de monotheïstische religies en zelfs de boeddhisten noemt hij kinderen van God. Ik dacht dat we voor het kinschap Gods het door Jezus geopenbaarde geloof en het H. Doopsel nodig hadden! Zo werkt deze paus, zoals een modernistische pastor van de jaren '70 vorige eeuw, de godsdienstige onverschilligheid en afvalligheid van de ware God in de hand, terwijl een H. Paus Marcellus (†310) ons eraan herinnert dat het martelaarschap was voor hen die aan de afgoden weigerden te offeren.

Terug naar het gezin ... Het gemeenschappelijk gebed is de beste kit, die het gezin innerlijk tot een eenheid verbindt en samenhoudt! De Duitse bisschop W.P. von Kettler noemt het: "Een goede huiselijke geest! Het verzamelt de overdag verstrooide leden tenminste 's morgens en 's avonds, bewaart het gevoel van saamhorigheid, geeft in het tegenwoordige drukke leven de zo bijzonder nodige rustpunten ..., heft het gezinsleven telkens weer in hogere sferen. Het is de sleutel tot de dag en het slot voor de nacht, lost het eenvoudigst de dissonanten op, ontlaadt spanningen, zuivert de lucht in huis, heiligt de huiselijke vrede ..." (*Mehr Freude 103*)

Kardinaal Faulhaber zegt bovendien: "Waar men het Weesgegroet bidt, daar zijn de achting voor de vrouw en de waardigheid van de moeder in goede hoede". (*Zeitfragen 219*) ... Dat kunnen we van de Islam niet zeggen. De aanhangers daarvan zien de vrouw doorgaans als minderwaardig aan de man, als zijn bezit en als vogelvrij, indien zij niet als mohammedaanse gekleed is.

Wat een stroom van genade en zegen voor het gezin ook, wanneer bijvoorbeeld de kinderen fris en blij van de communiebank naar huis komen en zich door Christus hebben laten inlijven in de eenheid van Zijn lichaam, Zijn geest en Zijn liefde! Het is toch een geweldig verschil, of een gezin de heilige en helende goddelijke krachten laat binnenstromen of zich daarvoor afsluit!

Vaders, moeders bid samen thuis! Hoe staat het met het morgengebed, het Rozenhoedje, het tafelgebed, het Engel des Heren en het avondgebed? Laat het gebed in uw gezin niet over aan het toeval of de willekeur en gril van ieder afzonderlijk! Verlang niet te veel van de kleine kinderen, maar werk erop, hoe moeilijk het ook is, dat er waardig gebeden wordt. Er is geen mooier beeld, dan wanneer een gezin voor God in gebed verenigd is! Een goed katholiek gezin is een zegen en kan voor het kind later eens een reddingsanker worden!

Ik wens u alvast een genadevolle vastentijd!

Pater Carlo de Beer

Brief aan vrienden en weldoeners nr. 85

Beste vrienden en weldoeners,

Met de toename van moorddadige aanslagen in Europa en Afrika, en met de bloedige vervolging van veel christenen in het Midden Oosten tonen ons de afgelopen maanden hoe zorgwekkend de toestand in de wereld is. In de Kerk laten de recente Synode van het Gezin en het aanstaande begin van het Heilig Jaar niet na gegronde ongerustheid te veroorzaken. Met het oog op deze verwarring, leek het ons nuttig u op de hoogte te brengen van onze overwegingen en zo uw vragen te beantwoorden. Wij menen dat deze uiteenzetting het mogelijk zal maken te verduidelijken hoe wij gehecht zijn aan de Traditie en hoe wij moeten reageren op de problemen waarmee wij nu worden geconfronteerd.

Op de 1^e september besloot paus Franciscus op eigen initiatief, alle gelovigen toe te staan te biechten bij priesters van de Priesterbroederschap St. Pius X gedurende het Heilig Jaar. Hoe beoordeelt u dit gebaar? Wat betekent het voor de Broederschap?

Wij waren eigenlijk verbaasd door die daad van de Paus ter gelegenheid van het Heilig Jaar, omdat we er, net als iedereen, via de pers van hebben vernomen. Hoe wij dit gebaar opvatten? Sta mij toe gebruik te maken van een beeld. Als er een brand woedt, begrijpt iedereen dat zij, die de middelen hebben om dat te doen, zich moeten inspannen om hem te blussen, vooral als er gebrek aan brandweerlieden is. En zo hebben door de jaren heen, die de verschrikkelijke crisis duurt en die de Kerk al vijftig jaar op zijn grondvesten doet schudden, en vooral vanwege

het tragische gebrek aan biechtvaders, de priesters van de Priesterbroederschap zich in het bijzonder gewijd aan de zielen van de biechtelingen en van het noodgeval gebruik gemaakt, die in het kerkelijk recht is voorzien.

Als gevolg van het gebaar van de Paus hebben wij gedurende het Heilig Jaar gewone jurisdictie. In het beeld dat ik schetste, heeft dat de uitwerking dat we het officiële insigne van de brandweerlieden ontvingen, terwijl die status ons gedurende tientallen jaren werd ontzegd. Op zichzelf voegt dit niets nieuws toe voor de Broederschap, haar leden of haar gelovigen. Toch kan deze gewone jurisdictie mensen misschien op hun gemak stellen, die zich ongemakkelijk voelen of anderen, die ons tot nu toe niet durfden te benaderen. Want, zoals we stelden in het communiqué waarin

we de paus bedanken: de priesters van de Broederschap willen maar één ding: “Met hernieuwde edelmoedigheid hun ambt in de biechtstoel uitvoeren, gedachtig het voorbeeld van de onvermoeibare plichtsbetrachting dat de H. Pastoor van Ars aan alle priesters gaf”.

Ter gelegenheid van de Synode over het Gezin, zond u een verzoekschrift aan de Heilige Vader, daarna een verklaring. Waarom?

De opzet van ons verzoekschrift was de Opperherder zo nadrukkelijk mogelijk de ernst van het moment en de beslissende invloed van zijn uitspraak in dergelijke belangrijke morele zaken duidelijk te maken. Paus Franciscus nam op 18 september kennis van onze standpunten, vóór zijn vertrek naar Cuba en de Verenigde Staten, en hij deelde ons mede, dat hij niets zou veranderen aan de katholieke leer betreffende het huwelijk, in het bij-

zonder aan de onverbreekbaarheid ervan. Maar wij vreesden dat, in de praktijk, het onverbreekbare karakter van de echtelijke band zou worden veronachtzaamd. En dat is in feite wat gebeurde, enerzijds met het *motu proprio* over de hervorming van de procedure betreffende de nietigverklaring van huwelijken, en anderzijds met het einddocument van deze Synode. Vandaar mijn verklaring met het oogmerk de onveranderlijke leer van de Kerk in herinnering te brengen over een groot aantal punten die in de maand oktober werden besproken en waarbij soms vraagtekens werden geplaatst. Ik wil niet u niet verhullen dat mij het erbarmelijke schouwspel dat de Synode bood, vooral schandelijk en aanstootgevend toeschijnt.

Hoezo, schandelijk en aanstootgevend?

Wel, bijvoorbeeld de splitsing tussen leer en moraal, tussen het onderrichten van de waarheid en het toelaten van de zonde

en de meest immorele toestanden. We begrijpen dat je geduldig en barmhartig moet zijn met zondaars, maar hoe moeten zij zich bekeren als hun zondige toestand niet wordt afgekeurd, als zij niemand meer horen spreken over de staat van genade en het tegenovergestelde: de staat van doodzonde, die de zielen in een geestelijke dood stort en hen zendt naar de kwellingen van de hel? Indien iemand de eindeloze belediging zou moeten meten, die veroorzaakt wordt door de kleinste doodzonde tegen Gods eer en heiligheid, zou hij sterven van verbazing. De Kerk moet de zonde resoluut veroordelen, alle zonden, de ondeugden en de fouten die de waarheid van het Evangelie aantasten. Ze moet geen minnelijke schikking treffen met een verwerpelijke goedkeuring van schandelijk gedrag of met openbare zondaars die de heiligheid van het huwelijk aanvallen. Waarom heeft de Kerk de moed niet meer om op die manier te spreken?

Toch waren er enkele positieve initiatieven ter gelegenheid van deze Synode, zoals het boek van de elf kardinalen (opvolger van het boek van vijf kardinalen, vorig jaar); en ook een boek van Afrikaanse prelaten; één door katholieke advocaten; het handboek van drie bisschoppen, enz.

Die gelukkige initiatieven die ondanks verschenen en de verdediging steunen van het huwelijk en het christelijke gezin gaven ons een schijntje hoop. Dit betekent een heilzame reactie, zelfs als sommige reacties iets te wensen laten. Laten we hopen dat dit het begin mag zijn van een ontwaken door heel de Kerk

heen en dat dat zal leiden tot herstel en werkelijke bekering.

In het afgelopen voorjaar zei bisschop de Galarreta in een preek in de kerk van Saint-Nicolas-du Chardonnet in Parijs, dat de Kerk in een proces schijnt te zijn antistoffen te produceren om de afwijkende voorstellen te bestrijden die door progressieven gedaan worden op het terrein van het huwelijk, die zich naar huidige gebruiken richten in plaats van te trachten ze te verbeteren in overeenstemming met de leer van het Evangelie. Die reactie op moreel gebied is heilzaam. En omdat de zedenleer nauw verbonden is met de leer van de Kerk, zou dit het begin kunnen zijn van een ommekeer van de Kerk tot haar Traditie. We bidden daar iedere dag voor!

In naam van barmhartigheid proberen sommige prelaten, zoals Kardinaal Kasper, zo niet om de leer van de Kerk over de onverbrekelijkheid van het huwelijk te veranderen, dan toch op zijn minst de regels over de Communie voor gescheiden-en-hertrouwde personen te versoepelen of haar oordeel over onnatuurlijke verbintenissen te wijzigen. Wat te denken van al deze zogenaamde pastorale uitzonderingen?

De Kerk kan wetten uitvaardigen, dat wil zeggen, haar eigen wetten vaststellen, die eenvoudige verduidelijkingen zijn van de goddelijke wet. Maar over het onderwerp van het huwelijk, waarover tegenwoordig wordt gediscussieerd, heeft God de oplossing al onwrikbaar gegeven: “Wat dus God heeft verenigd, dat scheidt geen mens”. (*Mt 19,6*) en even verderop: “Wie zijn vrouw verstoort ... begaat overspel”.

(Mt 19,9) De Kerk moet dus maar één ding doen: de gelovigen vertellen over de goddelijke wet en dat inkapselen in kerkelijke wetgeving. In geen geval kan de Kerk daarvan afwijken; dat zou een tekortkoming zijn in de uitvoering van haar taak, namelijk het geopenbaarde geloofsgoed doorgeven. In gewone taal: in de onderhavige kwestie kan de Kerk alleen vaststellen dat een huwelijk van begin af aan niet heeft bestaan, maar in geen geval kan zij een geldig gesloten huwelijk ontbinden of nietig verklaren.

Natuurlijk kunnen aan kerkelijke wetten voorwaarden worden toegevoegd die noodzakelijk zijn voor de geldigheid van een huwelijk, maar altijd in overeenstemming met de goddelijke wet. De Kerk kan zo bijvoorbeeld een huwelijk ongeldig verklaren door een gebrek aan kerkrechtelijke vorm, maar zij kan nooit boven de goddelijke wet gaan, waaraan zij ondergeschikt is. Bovendien, is het nodig om vast te stellen dat, anders dan bij menselijke en kerkelijke wetten, de goddelijke wet geen uitzonderingen toelaat, want deze is niet gemaakt door mensen die niet alle gevallen kunnen voorzien en daarom plaats moeten inruimen voor uitzonderingen. De oneindig wijze God heeft alle mogelijke situaties voorzien, en, zoals ik in het verzoekschrift aan de Paus schreef: “De wet van God, uitdrukking van Zijn eeuwige liefde voor de mensheid, is op zichzelf de uiterste barmhartigheid voor alle perioden in de geschiedenis, voor alle mensen, in alle situaties”.

Is het motu proprio van 8 september, dat de procedure voor nietigverklaringen van een huwelijk vereenvoudigt,

een manier om het beginsel van de onverbreekbaarheid van het huwelijk te herroepen, terwijl het makkelijke voorwaarden schept om daar onderuit te komen?

Het nieuwe *motu proprio*, dat de canonieke procedures regelt bij nietigverklaringprocessen, beweert, vanzelfsprekend, het antwoord te zijn op een ernstig hedendaags probleem: dat van de talloze gebroken gezinnen. Als u deze gevallen wilt onderzoeken om een snellere oplossing voor te stellen, mits die overeenkomt met de goddelijke wet over het huwelijk, heel goed! Maar in de huidige context, die van de moderne seculiere en hedonistische maatschappij, en van kerkelijke rechtbanken die reeds doen wat verboden is, loopt dit *motu proprio* het gevaar een wettelijke bekrachtiging te worden van de ordeloosheid. Het resultaat zou wel eens veel erger kunnen zijn dan de aanbevolen oplossing. Ik ben erg bang dat een van de hoofdpunten van de Synode kan zijn opgelost door de creatie van een ‘achterdeur’, die de weg opent naar een ‘katholieke scheiding’, omdat de Kerk zich op tastbare wijze blootstelt aan veel misbruiken, in het bijzonder in landen waar de bisschoppen, aangetrokken tot progressivisme en subjectivisme, bar weinig toezicht uitoefenen.

Wordt in het Heilig Jaar, dat op 8 december begint, niet een barmhartigheid zonder berouw of bekering aangeprezen?

Het is waar dat, in de huidige omstandigheden, een beroep op barmhartigheid al te gemakkelijk de onontbeerlijke bekering verwaarloost, die berouw vereist

voor iemands zonden en een afkeer van de zonde als een belediging tegen God. Daarom betreurde ik in de vorige *Brief aan Vrienden en Weldoeners* (nr. 84) de Hondurese Kardinaal Maradiaga's zelfingenomen ondersteuning van een nieuwe spiritualiteit, wiens begrip van barmhartigheid geen berouw vereist.

Desalniettemin, als u de verschillende documenten, uitgegeven over het onderwerp van het Heilig Jaar, in het bijzonder de Bul van Indictie nauwkeurig leest, ziet u dat het fundamentele idee van bekering en berouw voor zonden om vergiffenis te verkrijgen, aanwezig is. Ondanks de verwijzing naar een vage barmhartigheid, die erin bestaat de mens veelmeer zijn 'onvergelijkbare waardigheid' terug te geven dan de staat van genade, wil de paus de terugkeer stimuleren van degenen die de Kerk hebben verlaten, en vermenigvuldigt hij de concrete initiatieven om de toevlucht tot het sacrament van boete en verzoening te vergemakkelijken; hij vraagt zich niet af waarom zoveel mensen de Kerk hebben verlaten en stopten met de beoefening van hun geloof, en of er misschien een verband zou zijn met een zeker Concilie, zijn 'cultuur van de mens' en zijn catastrofale hervormingen: een ongebreideld oecumenisme, een ontheiligde en geprotestantiseerde liturgie, vervlakking van de moraal, enz.

Maar kunnen de gelovigen die de Traditie trouw zijn zonder gevaar voor verwarring deelnemen aan het door de Paus uitgeroepen buitengewoon Jubeljaar? Vooral omdat men in dit Jaar van Barmhartigheid van plan is de vijftigste verjaardag van Vaticaan II te vieren, die verondersteld is de 'muren' te heb-

ben geslecht waardoor de Kerk werd omsloten ...

Kennelijk rijst de vraag over onze deelname aan dit Heilig Jaar. Om deze vraag te beantwoorden is er een onderscheid nodig tussen: de omstandigheden die een Heilig Jaar of Jubeljaar teweegbrengen en de echte betekenis ervan.

De omstandigheden zijn historisch verbonden met de belangrijkste gebeurtenissen in het leven van Jezus, in het bijzonder die van Zijn verlossende dood. Om de vijftig of zelfs om de vijfentwintig jaar stelt de Kerk een Heilig Jaar in. Deze keer is de reden van het begin van het Jubeljaar niet alleen de Verlossing – 8 december is onverbrekkelijk verbonden met het werk van de Verlossing, dat bij de Onbevleete Moeder van God begon – maar ook met het Tweede Vaticaans Concilie. Dit is uitermate weerzinwekkend, en wij verwerpen dat met kracht, want wij kunnen ons daarover niet verblijden, maar eerder huilen, over de puinhopen die het Concilie heeft veroorzaakt, over de enorme daling van het aantal roepingen, over de dramatische aftakeling van de religieuze praktijk en bovenal over het verlies van het geloof, door Johannes Paulus II beschreven als 'stille geloofsafval'.

Desondanks zijn de essentiële onderdelen van een Heilig Jaar aanwezig: het is een bijzonder jaar, waarin de Kerk, na het besluit van de Paus, die de macht over de sleutels heeft, haar schatten met genaden wijd opent om de gelovigen dichter bij God te brengen, in het bijzonder door de vergeving van zonden en kwijtschelding van straffen ten gevolge van de zonden.

Dit doet de Kerk in het sacrament van boete en door aflaten. Dergelijke genaden veranderen niet; ze zijn altijd dezelfde, en alleen de Kerk, het Mystiek Lichaam van Christus, heeft er macht over. We kunnen ook nog opmerken dat de voorwaarden voor het verkrijgen van de aflaten van het Heilig Jaar nog steeds dezelfde zijn: Biecht, Communie, gebed voor de intenties van de Paus – die objectief en traditioneel zijn, niet persoonlijk. Nergens in de herlezing van deze gebruikelijke voorwaarden is er enige sprake van aanhanke-lijkheid aan de conciliaire noviteiten.

Toen Aartsbisschop Lefebvre met het voltallige seminarie van Ecône tijdens het Heilig Jaar 1975 naar Rome ging, was dat niet om de tiende gedenkdag van het Concilie te vieren, hoewel Paulus VI die dag wel had genoemd in de Bul van Indictie. Het was meer een gelegenheid om onze *Romanitas*, onze aanhanke-lijkheid, te betuigen aan de Heilige Stoel, aan de Paus die, als opvolger van Petrus, die “de sleutels heeft van het rijk der hemelen”. In navolging van onze eerbiedwaardige stichter, zullen wij ons dit Heilig Jaar concentreren op de wezenlijke bestanddelen ervan: de boetvaardigheid om de goddelijke barmhartigheid door de tussenkomst van Zijn ene Kerk te ontvangen, ondanks de omstandigheden, waarop men zich meende te moeten beroepen om dit jaar te vieren, zoals reeds het geval was in 1975 en daarna weer in 2000.

We zouden een vergelijking kunnen maken tussen die twee elementen, het wezenlijke en de omstandigheden, tussen de inhoud en de verpakking erom heen. Het zou nadelig zijn de genaden verbonden aan een Heilig Jaar te weigeren, omdat

het wordt aangeboden in een gebrekkige verpakking, zonder er op te letten dat die verpakking niets aan de inhoud verandert, dat de omstandigheden het wezenlijke niet verdringen, of het zou moeten zijn, dat in dit geval de Kerk niet meer beschikt over de genaden, die bij het Heilig Jaar horen, wegens de schaden door Vaticaan II aangericht. Maar de Kerk is niet vijftig jaar geleden ontstaan! En de genade van Christus, die “Dezelfde, gisteren en heden en in eeuwigheid” (*Hebr. 13,8*) is, blijft en zal blijven, ondanks dit Concilie dat open is naar een wereld in eindeloze verandering ...

In verscheidene verklaringen lijkt u vooruit te willen lopen op de honderdste verjaardag van Fatima door de gelovigen uit te nodigen vanaf nu te beginnen met de voorbereiding. Waarom?

In het hier aangeroeerde perspectief en om te volharden op de urgentie van de beke- ring, dachten wij de goede werken van lichamelijke en geestelijke barmhartig- heid waartoe we dit jaar zijn uitgenodigd, te verbinden met het eeuwfeest van de verschijningen van Fatima, waar Onze Lieve Vrouw zo heeft aangedrongen op de noodzaak van de bekering, van zich- zelf en van de wereld, op de noodzaak van werken van boete en gebed, vooral de Rozenkrans. Het afsme- ken van de goddelijke barmhartigheid is rechtstreeks verbonden met de verschijningen van Fatima. De Heilige Maagd heeft ons ge- vraagd om te bidden en boete te doen, op die manier verkrijgen we barmhar- tigheid, en niet anders. Het lijkt me echt heilzaam zo de twee volgende jaren te verbinden, door twee jaar inspanning om zowel dichter bij de Heilige Maagd Ma-

ria als bij Onze Heer te komen, zowel bij het Onbevlekt Hart van Maria als bij het barmhartig Heilig Hart.

De Priesterbroederschap St. Pius X organiseert een internationale bedevaart naar Fatima op 19 en 20 augustus 2017. We kunnen en moeten ons zelfs hierop voorbereiden, vooral omdat de katholieke moraal ernstig op de proef wordt gesteld.

Laten we, meer dan ooit, op deze feestdag van 21 november, die voor ons een belangrijke gedenkdag is van de Verklaring van Aartsbisschop Lefebvre in 1974 – een waarachtig handvest voor onze strijd voor de Kerk van alle tijden – onder alle omstandigheden een katholieke houding bewaren, ongeacht problemen en beproevingen. Laten we in de geest van de Kerk leven, laten we trouw zijn aan Onze Heer, trouw zijn aan Zijn Heilig Offer, aan Zijn leer, aan Zijn voorbeeld. Gisteren las ik dat Kardinaal Müller, prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer, een “protestantisering van de Kerk” vreest. Hij heeft gelijk. Maar wat is de nieuwe Mis anders dan een protestantisering van de Mis van alle tijden? En wat te denken van de Paus, die, evenals zijn voorgangers, een Lutherse kerk bezoekt? Als we zien hoe de vijfhonderdste gedenkdag van de Protestantse Reformatie in 2017 wordt voorbereid, hoe de persoon van Luther nu wordt vereerd, hoewel hij een van de belangrijkste kettters en schismatici in de geschiedenis is, hartgrondig gekant tegen

de Rooms Katholieke Kerk, dan begrijp je er helemaal niets meer van. Aartsbisschop Lefebvre zag het goed, toen hij zei dat “de enige houding om trouw te zijn aan de Kerk en aan de katholieke leer, voor onze redding, is: categorisch weigeren de Reformatie te aanvaarden”, want de hervorming van Luther en die van Vaticaan II hebben meer dan één punt gemeen. En met hem, herhalen we, dat “we zonder enige opstand, bitterheid, wrok, doorgaan met de vorming van priesters onder de leiding van het onveranderlijke Magisterium, overtuigd als wij ervan zijn dat we onmogelijk de Heilige Katholieke Kerk, de Opperherder en het nageslacht een grotere dienst kunnen bewijzen”.

U begrijpt dit heel goed, beste vrienden en weldoeners van de Priesterbroederschap St. Pius X. Uw vurige gebeden, uw bewonderenswaardige vrijgevigheid, en uw voortdurende trouw zijn voor ons een onschatbare steun. Dank zij u breidt het werk van Aartsbisschop Lefebvre zich overal uit. Hiervoor dank ik u uit heel mijn hart.

Wij bidden dat Onze Lieve Vrouw voor u alle genaden verkrijgt die u nodig hebt. Wij vragen Onze Lieve Heer u Zijn zegeningen te geven, voor u en uw gezinnen, opdat u zich door een heilige Advent moge voorbereiden op het prachtige Kerstfeest, en opdat u het nieuwe jaar, met zijn vreugden en kruisen, moge toevertrouwen aan onze Moeder in de Hemel.

*Op het feest van de Opdracht van Onze Lieve Vrouw,
21 november 2015
+ Bernard Fellay*

Start van nieuwe website: Aartsbisschop Marcel Lefebvre

Op de 110e geboortedag van Aartsbisschop Marcel Lefebvre verheugt het ons de start van een nieuwe website aan te kondigen, ter herinnering aan onze geëerde stichter. Dit is op de eerste plaats een eerbetoon aan onze geliefde vader in een tijd waarin velen, zelfs binnen de Priesterbroederschap St. Pius X, de Aartsbisschop niet persoonlijk hebben gekend.

De site is in vier talen (Frans, Duits, Engels en Spaans) en brengt de belangrijkste plaatsen en gebeurtenissen die zijn levensloop hebben gemarkeerd. Foto's, video's en opnames helpen ons hem te leren kennen. Bisschop Bernard Tissier de Mallerais, zijn biograaf, heeft enkele teksten geleverd die ons inzicht bieden in de diepten van de ziel van deze apostel, missionaris en dienaar van de Kerk.

Maar deze site is tevens bedoeld als een apostolaat. In een tijd waarin velen de

Mis en de
Traditie
beginnen
te ontdek-
ken, is het
belangrijk
dat Aarts-

bisschop Lefebvre meer is dan alleen maar een naam. Een bezoek aan deze site is geen vervanging voor het lezen van zijn biografie of zijn boeken; eerder is het bedoeld als een wegwijzer daarheen.

Moge <http://marcellefebvre.info> uw hart raken en

daarin de liefde voor Onze Heer Jezus Christus voeden door het voorbeeld van een man die, ongetwijfeld, ooit heilig zal worden verklaard om hem na te volgen en aan te roepen.

Mijn oprechte gelukwensen en dankbaarheid voor ieder die met geduldig werk dit prachtige project in vervulling deed gaan.

Menzingen
29 november 2015,
+ Bernard Fellay

Bezoek de site <http://marcellefebvre.info> en geef het aan anderen door!

De hemel

Prof. Dr. F. van der Meer, priester

De hemel is *het eeuwig leven, het leven van de wereld die komt*. Hij is ons einddoel en Gods laatste en grootste geschenk. Hij is de voleinding, waarmee God ons en alle creatuur wil voleinden, en het eindelijk ons toekomen van Zijn koninkrijk. Daarom sluiten wij de belijdenis van het geloof met de woorden: ik geloof in het eeuwig leven; – de belijdenis, die de eeuwige dood stilzwijgend voorbij gaat, sluit triomfantelijk met het eeuwig leven.

Vanouds heet het eeuwige leven *hemel*, met een naam die meer een plaats oproept dan een geestelijke toestand. De Ouden dachten zich namelijk zonder uitzondering de onsterfelijken in de hemelse sferen boven ons, hetzij boven de kristallen zee van het firmament, hetzij in de astrale ruimten op of tussen de sterren. Zoals zij de hel zochten in het binnenste van de aarde, vermoedden zij de hemel hoog boven ons, in een empyreum boven planetensferen, sterren en firmament, maar in elk geval omhoog, in de richting waarin Christus was opgevaren. Wij, die aan het oude wereldbeeld ontgroeid zijn, denken bij het woord hemel niet aan richting of afstand, doch veeleer aan een geestelijke bepaaldheid; de hemel is daar waar God zich aan de heilige engelen en de zielen der rechtvaardigen, beiden louter geestelijke machten, openbaart.

In het Oude Testament zijn de hemelen Jahwehs woning: zij verbergen Hem, en verhalen tegelijkertijd van Zijn glorie en

het werk van Zijn handen.¹ Maar de woning Gods staat nog niet open voor de mensen. Slechts een zeldzame stem durft gewagen van het geluk van Gods bijzijn, zoals de zanger van de tweeënzestigste psalm:

*Wie anders heb ik toch in de hemel?
En niets lust mij op de aarde nevens
U. Al bezwijken mijn vlees en mijn
hart: God is voor eeuwig de Rots van
mijn hart en mijn deel.*²

Maar eeuwenlang verwachtte Israël veel meer een hemel op aarde dan een opneming in de hemel. De verlangens gingen uit naar het messiaanse rijk, waarvoor de doden zouden opstaan en de kinderen van na de ballingschap de aartsvaders zouden ontmoeten aan een gastmaal door Jahweh op Sion bereid. Dat geestelijke Sion was zo heerlijk door de profeten bezongen, dat wij, die het uit hun boekrollen zien oprijen, soms niet meer weten of zij spreken van de Kerk of van de hemel. Isaias zegt ervan:

*Op deze berg scheurt Jahweh de sluiert die ligt op de volkeren, het floers dat alle natiën bedekt, en doet de dood voor eeuwig te niet. Dan wist Hij de tranen van alle gezichten.*³

Christus was het, die dit visioen van de aarde naar de hemel terugbracht. Hij ook sprak van het messiaanse gastmaal, van het aanzitten met Abraham, Isaac en Jakob;⁴ Hij leerde Zijn volk in de oude vertrouwde beelden; maar het banket behoorde van nu af in een rijk *der hemelen*, dat is: een koningsheerschappij van God; en Hij, die het aanrichtte, was de Vader, die Zijn Zoon had uitgezonden om allen te roepen, van Oosten en Westen en van hekken en wegen. Wee hem die binnenging zonder bruiloftskleed, – niets wat onrein is, mocht hier mee aanzitten. En het koninklijk feesthuis was het eigen huis van de Vader.

Christus was de eerste die als de goedbekende kon spreken van de hemel. Niemand was ooit ten hemel opgeklommen: doch de Mensenzoon was er uit neergedaald.⁵ Hij sprak van “het huis van Mijn Vader”. En met wat zekerheid, en uit wat

van diepten van vrede en geluk! Zij hebben de richting van de menselijke verlangens omgekeerd, die eenvoudige stellige woorden:

Ik ga heen naar Mijn Vader. Uw hart worde niet ontsteld: – in het huis van Mijn Vader zijn vele woningen, – wanneer dit niet zo was, zou Ik het u hebben gezegd: Ik ga er veeleer heen, om u een plaats te bereiden. En wanneer Ik zal zijn heengegaan en u een plaats heb bereid, kom Ik terug en neem u tot Mij. Want Ik wil dat gij moogt zijn waar Ik ben.

En later in de graftuin tot Magdalena:

*Houd Mij niet vast, want nog ben Ik niet naar de Vader opgestegen! Maar ga naar Mijn broeders en zeg: Zie, Ik stijg op naar Mijn en uw Vader.*⁶

Sindsdien weten wij dat wij ons vaderland hebben in de hemel. De Mensenzoon steeg op naar waar *Hij eerst was*⁷ en waar het hoofd vooringing, zullen de leden volgen. Wij weten ook wat de hemel vult: *dat wij kennen de ene ware God, en die Hij heeft gezonden, Jezus Christus.*⁸ De erkenning en het bijzijn van Vader en Zoon is de ware hemel, die Christus heeft ontsluit. Hij heeft nog vele andere dingen omtrent de hemel geopenbaard: het is een uitnodiging voor schoolers bij een koning; het is een rechtvaardig loon voor arbeiders in zijn wijngaard; het is een overvloedige troost voor alle onthechten, – het is het rijk dat behoort aan de armen van geest, het land dat de zachtmoedigen zullen bezitten, de verzadiging van hen die hongeren en dorsten naar recht, de vertroosting van

hen die wenen, het kinschap Gods van de vreedzamen, de aanschouwing Gods voor de zuiveren van hart.

Maar vóór alles heeft Hij geleerd wat de hemel vólmaakt. God is er genoeg, door Christus onze Heer. Toen Stefanus dan ook de hemel een ogenblik open zag, riep hij:

*Ik zie de hemel open en Jezus staande aan Gods rechterhand!*⁹

Wat de Geest de apostelen ingaf, zijn de varianten op de openbaringen van de Heer. Paulus vooral is onuitputtelijk over het leven met Christus in God. Het is vrede, eer, glorie, *het erfdeel van de heiligen in het licht*.¹⁰ Het groeit in ons uit de kiem van de staat van genade, en toch is het ook een kampprijs, een loon, en een krans; maar het loon is niet te vergelijken met de moeite van het werk: hij houdt het er voor dat het lijden van deze tijd niet kan opwegen tegen de heerlijkheid, die in ons zal worden geopenbaard.¹¹ Hij leert ons, dat wij God zullen aanschouwen, en dat in de aanschouwing geloof en hoop zullen vergaan en slechts de liefde zal overblijven: nú zien wij in een spiegel, in een raadsel, dán van aanschijn tot aanschijn, – nú ken ik slechts ten dele, dán zal ik kennen zoals ik zelf gekend word. Maar de hemel is een onuitsprekelijk goed; geen oog heeft het gezien, geen oor heeft het gehoord, en in geen mensenhart is het opgekomen wat God heeft bereid voor die Hem liefhebben.¹² En evenzo schreef de grijze apostel Johannes:

Allerliefsten! Wij zijn thans reeds kinderen van God, maar nog is het niet duidelijk wat wij eens zullen zijn; doch

*wij weten dat wanneer de openbaring gekomen is, wij Hem zullen zien zoals Hij is.*¹³

Johannes is de enige die in de Schrift nadrukkelijk spreekt over de hemelse zaligheid van vóór de jongste dag. Terwijl de evangeliën het koninkrijk Gods zien komen in twee fasen, die van de akker en die van de oogst, onderscheidt de Geheime Openbaring er drie fasen, die van de strijdende Kerk op aarde, die van het duizendjarig rijk, en die van de nieuwe schepping op het einde der tijden.

In het geheimzinnige duizendjarige rijk¹⁴ – een beeld ontleend aan de apocalyptische volksverbeelding – heeft de apostel de zegepralende Kerk van de tussentijd getekend. Ook in het visioen van de hemelse troonzaal, van de palm dragende menigte rond het Lam op Sion, van de honderdvierenveertigduizend getekenden en de schare die niemand tellen kon, herkennen wij de hemel van de afgescheiden zielen; de verrezen mensheid van het Lam is daar doorgedrongen; tot 's hemels verbazing vermag dit Lam de zegels van het boek van de raadsbesluiten één voor één te breken, en daarom wordt het telkens stormachtig en door de ganse hemel toegejuicht en aanbeden.¹⁵ Deze hemel is geschaard rond *de zetel van God en het Lam*.¹⁶ Maar terwijl de profeet de goddelijke majesteit slechts aanduidt als “Hij die op de troon zit”, verbergt hij de Verlosser van de wereld onder de hostie van een geslachtofferd lam, en ziet hij de zielen van de gestorvenen beurtelings als de gemeente van het hemelse kerkhuis, of als een menigte pelgrims op het hemelse Sion. Zijn hemel draagt derhalve een weerschijn van de viering van de

Eucharistie door een weerschijn van de oude tempeldienst heen. Doch geheel enig in zijn duidelijkheid is wat hij zegt van de zielen van de afgestorvenen. Ook anderen – Isaias en Ezechiël – zagen een deur open staan in de hemel,¹⁷ maar alleen Johannes heeft er het visioen van Allerheiligen gezien; anderen zagen de cherubim en de serafim rond de troon, waarvoor zij de ogen bedekken; Johannes zag de zielen na de dood. Ziehier wat hij van hen hoorde en zag:

*Toen hoorde ik een stem uit de Hemel zeggen: schrijf op: zalig de doden die in de Heer sterven, van nu af. Ja, zegt de Geest, zij zullen uitrusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen achterna.*¹⁸

En rondom de troon zag ik vierentwintig tronen, en op de tronen vierentwintig oudsten gezeten, in witte klederen gehuld, en met gouden kransen op het hoofd. – En wanneer de vier Levende Wezens dank brachten, vielen ook zij

*ter aarde voor Hem die op de troon zit, legden hun kransen af voor de troon, en riepen: waardig is het dat Gij alle roem ontvangt! – En toen het Lam het boek had ontvangen, wierpen zij zich neer voor het Lam, elk met een citer en gouden schalen vol reukwerk: dit zijn de gebeden van de heiligen. En zij zongen een nieuw lied, zeggende: waardig zijt Gij het boek te ontvangen en zijn zegels te breken, want Gij zijt geslacht geworden, en hebt ons uitgekocht met Uw bloed voor God uit alle stammen en talen, volken en naties, en ons maakt voor onze God tot koningschap en priesters!*¹⁹

Onder het altaar zag ik de zielen van hen die waren geslacht omwille van Gods woord en om hun getuigenis, en zij riepen met machtige stem: hoe lang nog, o heilige waarachtige Heer, velt Gij geen oordeel, en wreekt Gij ons bloed niet op hen die de aarde bewonen? Toen werd aan elk van hun een wit gewaad gegeven. Doch hun werd

aangezegd nog een korte tijd te rusten totdat hun medeknechten en broeders die gedood zouden worden als zij, geheel voltallig zouden zijn.²⁰

Ik zag een andere engel, hij droeg het zegel van de levende God. Met grote stem riep hij: Beschadig aarde, zee noch bomen vóór wij de dienaren van onze God op hun voorhoofden hebben gezegeld! En ik hoorde het getal van de gezegelden: honderdvierenveertigduizend gezegelden uit alle stammen van de zonen Israëls.²¹ En daarna zag ik een overgrote schare die niemand tellen kon, uit alle volkeren, stammen, natiën en talen:²² staande voor de troon van het Lam, in witte klederen gekleed en palmtakken in hun handen, en zij juichten. – Toen nam een van de oudsten het woord en zeide tot mij: die daar, bekleed met de witte klederen, wie zijn dat, en vanwaar zijn zij gekomen? En ik zeide hem: mijn heer, gij weet het. En hij zeide mij: dat zijn die gekomen zijn uit de grote verdrukking, en hun gewaden hebben gewassen en witgebleekt in het bloed van het Lam: daarom bevinden zij zich voor de troon van God en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel, en Die op de troon zit, zal Zijn tent over hen spannen – en het Lam midden voor de troon zal hen weiden en voeren naar de waterbronnen van het leven, en God zal alle tranen uit hun ogen wissen.²³

Ik bleef toezien, en zie! Op de berg Sion stond het Lam, en tezamen met Hem honderdvierenveertigduizend met Zijn naam en de Naam van Zijn Vader op hun voorhoofden geschreven. En ik hoorde een geluid uit de hemel als het

geruis van vele wateren en het daveren van een grote donder, en toch was het geluid dat ik hoorde als van citer-spelers, tokkelend op hun citers. Want zij zongen een nieuw lied, – niemand kon dit lied leren dan de honderdvierenveertigduizend die van de aarde zijn vrijgekocht. Dezen zijn het, die het Lam volgen waar het ook gaat. Vrijgekocht zijn zij uit de mensen als eerstelingen voor God en het Lam: in hun mond wordt geen leugen gevonden: onberispelijk zijn zij.²⁴

Ook zag ik een kristallen zee gemengd met vuur: en zij die het beest, zijn beeld en zijn naam hadden overwonnen, stonden boven op de kristallen zee, dragende de citers van God en zij zongen het lied (van de doortocht door de zee) van Mozes.²⁵

Nu zag ik tronen, en die er op zaten, en hun werd het oordeel gegeven. En ik zag de zielen van hen die omwille van de getuigenis van Jezus en het woord Gods waren onthoofd, die het beest noch zijn beeld hadden aanbeden, en diens teken niet hadden aangenomen op hun voorhoofd en hand. En zij leefden en heersten duizend jaar lang. De overige doden leefden niet vóór de duizend jaar voleind waren. Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig hij die deel heeft aan de eerste opstanding. Over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters zijn van God en Christus, en heersen met Hem duizend jaar.²⁶

Het is wel niet mogelijk deze gezichten aan te raken met een uitleg zonder ze te schenden. Maar zij spreken voor zich,

vooral als wij bedenken dat zij gezien werden op het ogenblik waarop de eerste grote hecatombe aan martelaren viel. Wij herkennen de wit geklede gemeente van de gedoopten, hen die trokken door de kristallen zee; de dragers van het doopzegel dat hen toeëigend aan het Lam dat hen kocht in Zijn bloed. Wij herkennen de kerk uit de besnijdenis en de veel grotere ‘ontelbare’ kerk uit de heidenen, en de koninklijke en priesterlijke vertegenwoordigers van beide, kenbaar aan kransen en offerschalen, en evenals de getekenden uit Israël en de palm dragende overwinnaars als een volkomenheid, aangegeven door een veelvoud van het getal van de volheid: twaalf. Wij herkennen de bloedgetuigen en de maagden: zij hebben de ereplaats.

En eindelijk zien wij dat zij niet enkel schouwen, doch ook loven en voorspreken. Hun wezen is niet verslonden in God, doch geheel actief. – Zij diénen, eerst God, dan diens strijdende Kerk. Een heilig ongeduld kwelt de zielen onder het hemelse altaar: die hecatombe van de liefde wil niet rusten, maar blijft nog roepen voor anderen. Want zij weten dat de Kerk nog niet voltooid is in hun medeknechten: en ook zelf zijn zij nog niet voltooid: zij ontvingen slechts de eerste opstanding – die van de ziel –, en verwachten de tweede, die van het lichaam. En onophoudelijk, dag en nacht, zingen zij het nieuwe officie in de kerk van het Lam. Priesters zijn zij en koningen, zij hebben geen ander werk dan de voortzetting van de dienst van Gods eer. Deze hemel schijnt een repliek van de gemeente van Christus tijdens haar eucharistische viering, en wij kunnen daaruit afleiden, in hoe letterlijke zin de vieringen op ons

aardse altaar *de hemelse mysteriën* heten. Het visioen van de Openbaring is het kostelijkste, dat wij van de hemel bezitten. En omdat het slaat op elke ziel als op de gemeenschap van allen, en niemand vergeet en toch de rangen bewaart, leest de Kerk het voor op het feest van Allerheiligen, de eerste november, feest gewijd aan de slechts in de Moeder Gods voltooide, maar toch reeds zegepralende Kerk. Daags daarna, op Allerzielen, bidt zij voor de doden: dan leeft zij nog geheel in de onzekerheid van de tussentoeestand van de loutering, en de dingen die zij afsmeekt dragen nog de matte schijn van het rijk van de afwachting: voorlopige verkwikking, vrede, eeuwige rust. Doch op Allerheiligen is de eeuwige rust verkeerd in de onafgebroken liturgie van Johannes' Openbaring. Dan is de idylle veranderd in een machtige alles omvattende eredienst, die er ons aan herinnert

dat de eerste liefde niet enkel verzadigt, doch ook alles beweegt. Over de hemelse zaligheid houdt de Kerk slechts enkele punten voor: dat zij voor hen, die na het Doopsel zondeloos sterven, begint bij de dood, en voor hen die loutering behoeven, na het einde van de loutering; dat zij eeuwig is;²⁷ dat zij een loon is voor de goede werken, en in graad kan verschillen;²⁸ dat zij niet bestaat in een wezenlijke vergoddelijking (substantiële transformatie in de Godheid), doch in een verheffing waardoor wij de drieëne God onmiddellijk, intuïtief en in het aangezicht aanschouwen en genieten,²⁹ dat zij geloof en hoop uitsluit, doch niet een kuise vrees,³⁰ dat zij in dit leven onmogelijk, en onbegrijpelijk blijft.³¹ Maar afgezien van de eerste twee, zijn deze punten meer vastgesteld als rechtzettingen van dwalingen dan voorgehouden als dogmata.

Algemeen houden de godgeleerden, dat de zaligende aanschouwing een zo groot goed is, dat zij niet kan geschieden met ons natuurlijk kenvermogen, hoezeer

ook verheven door de genade. Daarom nemen zij aan dat ons verstand door een onmiddellijke deelachtigheid aan Gods wezen, boven zichzelf wordt uitgeheven en aldus God kent in Zijn eigen kennis, het licht met het licht, zoals geschreven staat in de psalm:

*Want bij U is de bron van leven en in Uw eigen licht aanschouwen wij het Licht.*³²

Dit vermogen om God, voor zover het creaturen wordt toegestaan, te kennen, noemen zij dan ook, steeds in de beeldspraak van 'licht' voor 'kennis' en 'zien-met-ogen' voor 'kennen', het 'licht van de glorie'.

God zien zoals Hij is, veronderstelt alreeds een deelneming aan Zijn eigen binnengoddelijke, drieëne leven. Dat is onmiddellijke deelachtigheid aan de goddelijke natuur. Johannes noemt het: bij Hem zitten op Zijn eigen troon. Op Patmos hoorde hij uit de mond van de Heer:

*Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op de troon, zoals Ik zelf overwon en met Mijn Vader op de troon zit.*³³

De aanschouwing van God kunnen wij niet begrijpen, zelfs niet als toekomstige mogelijkheid. Wel zien wij, dat zij, eenmaal geschonken, voor zover het van ons afhangt, in eeuwigheid niet meer verloren kan gaan, want het hoogste goed hecht te sterk, dan dat onze wil zich nog ooit tot iets creatuurlijks zou kunnen keren. Wij verstaan ook, dat de ons ingeschapen ongerustheid naar de Schepper, bij de Schepper moet uitkomen om rust te vinden.³⁴ Wij kinderen horen thuis bij onze Vader. Wij worden uiterlijk en innerlijk gedreven naar het doel waarvoor wij door de Vader zijn geschapen, door de Zoon verlost, en door Zijn Geest geheiligd. Wij verstaan eindelijk, dat onze hoogste vermogens in de aanschouwing van God tot hun recht zullen komen. De oorsprong van het kenbare zullen wij kennen. De beweging van het al zullen wij met ons ganse streefvermogen liefhebben. De aanstoker van alle hartstocht zullen wij als een geliefde bezitten. Dan wordt de dorst naar kennis en liefde in de maat die wij verdienen gestild, – dan vinden verstand en wil wat hen vult, verzadiging. Zoals de psalm zegt:

*Ontwaakt, zal ik mij verzadigen aan uw aanblik.*³⁵

Hoe verschillend ook, de verdiende maat blijft altijd een goede, aangeplempte, geschudde, ja overvloeiende in elke schoot waarin zij is uitgestort.³⁶ In de hemel zal ook de karigste maat de harmonie niet verstoren, noch van het karig bedeelde

deel, noch van het grote geheel, want God wil ieder maken tot een nieuw kunstwerk. Hij is machtig de vermogens naar verdienste zowel uit te dijen als in te perken, – ook het vermogen om gelukkig te zijn. Hij zal de kleine vaten even goed vullen als de grote, Zijn engelachtige leraar Thomas zo goed als de laatste ‘dwaas om Christus’ wil’ van Rusland. Wij worden gevuld naar de mogelijkheden van onze liefde, en daarin zullen wij niets missen. Sommigen hebben zich afgevraagd of wij niet iets van wat ons dierbaar was, zullen ontberen. Maar hoe zouden wij niet terugvinden in God, wat hier beneden slechts leeft, zich beweegt en bestaat in Hem? En hoe zouden wij missen, niet-kennen, niet-bezitten in de alles omvattende sterke God, wat wij hier op aarde slechts kennen en bezitten door zwakke vermogens, die reflecteren op zinnelijke indrukken?

Wanneer de heiligen de landschappen zagen en de snelle diertjes in de boomgaarden, de witte kerken hoorden tuiten van veelstemmig gezang, dachten zij: als wij er hier al zoveel van opvangen, wat dan eens daar? De muren, die ons innerlijk scheiden van de mensen naast ons, het zwijgen van de natuur dat ons maakt tot ballingen, de schijnbare tegenstrijdigheden die ons kenvermogen bevreedden, dat alles zal verdwijnen als wij het geschapene terugzien in God.

Niets gaat verloren, alles is winst. Maar wat betekent zelfs een klaar doorzienne schepping vergeleken bij God? Het eeuwig leven is God bezitten. En *God is genoeg*.

*Solo Dios basta!
God alleen is genoeg!*

H. Theresia van Avila

1. Ps. 18, 2; 113, 16
2. Ps. 72, 25-26
3. Is. 25, 7-8 vgl. 6, 12
4. Mt. 8, 11
5. Jh. 3, 13
6. Jh. 14, 28; 14, 1-3, 6, 9, 17 en 20, 17
7. Jh. 6, 63
8. Jh. 17, 3
9. Hand. 7, 55
10. Kol. 1, 12
11. Rom. 8, 18
12. 1 Kor. 13, 12-13; 2, 9
13. 1 Jh. 3, 2
14. Apc. 20, 1-6
15. Apc. 5, 1-14
16. Apc. 22, 1
17. Apc. 4, 1, vgl. Is. 6, 1-4, Ezech. 1, 1-28
18. Apc. 14, 13 (epistel van de dagelijkse Mis voor de overledenen)
19. Apc. 4, 4 v.; 5, 8 v.
20. Apc. 6, 9-11
21. De Kerk uit de Besnijdenis
22. De Kerk uit de heidenen
23. Apc. 7, 2-10 (epistel van Allerheiligen); 7, 13-15, 17; vgl. Is. 25, 8
24. Apc. 14, 1-5
25. Apc. 15, 2-3
26. Apc. 20, 4-6
27. D(enzinger Enchiridion) 464, 530, 693
28. D. 809, 842
29. D. 530 693, vgl. 510
30. D. 382, uitdr. v. Aug. ep. 140, 21, 53, Serm. 145, 3
31. D. 1669, 474 v.
32. Ps. 35, 10
33. Apc. 3, 21
34. Aug. Conf. 1, 1
35. Ps. 16, 15
36. vgl. Lc. 6, 38

Terugblikken

Mars voor het leven

Zaterdag 12 december 2015 namen wij deel aan de door de Stichting Schreeuw om Leven georganiseerde Mars voor het Leven door het centrum van Den Haag. Ongeveer 2.500 mensen protesteerden - als roependen in de woestijn - tegen het abortus-provocatus-vergrijp tegen de mensheid. Bijzondere spreekster op het

Spuiplein was de Amerikaanse Gianna Jessen, die volgens haar medisch dossier geboren werd na een mislukte abortus door middel van een zoutinjectie. Desondanks kwam zij levend ter wereld, maar wel twee maanden te vroeg en met een hersenverlamming. Artsen hadden voorspeld dat zij nooit haar hoofd zou kunnen optillen. Maar zij verbaasde iedereen door uit te groeien tot een actieve jonge vrouw die zelfs marathons heeft gelopen. (Bron: Schreeuw om Leven) Intussen is zij een wereldbekende pro-life activiste geworden!

De volgende Mars voor het Leven is 10 december 2016. (Agendapunt!) Laten we het aantal deelnemers gaan verdubbelen! Hoe? Kom ook!

Gulden Mis

Op **16 december 2015**, Quateremperwoensdag van de Advent, werd om 6.30 uur 's morgens in de oude St. Clemenskerk te Gerwen de Gulden Mis (bij alleen kaarslicht) opgedragen. In deze genadevolle mariale votiefmis staat het mysterie van Maria's Boodschap en Jezus' Menswording centraal, onuitsprekelijk geheim van Gods barmhartigheid!

Requiem in de St. Willibrordkerk te Utrecht

Op **30 december 2015**, 19.00 uur 's avonds, droeg Pater C. de Beer in de St. Willibrordkerk te Utrecht een Requiem op tot jaargedachtenis voor Pater Winand Kotte A.A., overleden 11 juni 2006. Bijzonder ingesloten werd in deze Mis de zielenrust van zijn dirigent, de heer Bernhard Rikkert de Koe die op de 30e december 2013 plotseling is overleden.

Deze prachtige kerk is een waardig symbool voor het immaterieel katholiek erfgoed: de geloofsschat die we van de H. Willibrord mochten ontvangen!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Februari:

Opdat de zondaars een oprecht berouw mogen ondervinden!

Beste Kruisvaarders,

In de 11e eeuw voor Christus leeft het uitverkoren volk van het Oude Verbond (de Israëlieten of Joden) in het Heilige Land (Palestina), verdeeld in 12 verschillende stammen, die zich niet heel veel van elkaar aantrekken. Wel is er één heiligdom, waar de ware God wordt vereerd: de Heilige Tent in Sjilo. Daar woont de vrome en eerbiedwaardige profeet en “rechter” Samuel, die regelmatig een boodschap van God hoort. Wanneer alle 12 stammen nood, hulp of raad nodig hebben, gaan ze hem

opzoeken. In het gebied van de kleinste Israëlitische stam, Benjamin, woont de veeboer Kisj. Op een dag in het jaar 1054 ontsnappen twee van zijn ezeltinnen (de “auto’s” van toen). Wanneer hij het ontdekt stuurt Kisj er zijn sterke en begaafde oudste zoon Saul achter aan om ze te vangen. Saul neemt één van de knechten mee. Nadat ze al bijna de hele dag hebben gezocht, merken de twee dat ze in de buurt zijn van de rechter Samuel. Ze gaan naar hem en vragen of hij hun een tip kan geven. Samu-

el, die net aan God een offer heeft opgedragen, verrast hun: “Kom eerst bij mij eten! Saul, jij mag aan het hoofd van de tafel plaats nemen en jij krijg het beste stuk!” Na de maaltijd geeft Samuel aan Saul en zijn knecht een slaappleats. Na het opstaan doet Samuel hen uitgeleide, maar stuurt de knecht voorop, zodat hij met Saul alleen kan praten. Hij zegt: “Maak je geen zorgen over de ezelinnen. Ze zijn teug naar huis gelopen!” Dan haalt hij plots een koehoorn tevoorschijn met olijfolie erin en giet die uit over het hoofd van Saul. Samuel zalft en omarmt hem en zegt: “U heeft de Heer uitgekozen om vorst te zijn over Zijn volk en het van zijn vijanden te verlossen!” Saul schrikt: die man Gods zalft hem tot eerste koning van Israel! Hij protesteert: “Ik kom uit de kleinste stam en het onbeduidendste geslacht!” Samuel blijft erbij: “Ga naar

Gibea en de Geest van God zal u aangrijpen, in vervoering brengen en een nieuw hart geven!” En zo gebeurt het. Daarop laat Samuel het volk komen en het lot werpen over wie de koning moet zijn. Natuurlijk valt het lot op Saul. Hij gaat door het volk heen en allen zijn onder de indruk: hij steekt letterlijk en figuurlijk boven iedereen met kop en schouders uit! Ook Samuel zegt: “Er is geen betere in heel Israël!” Het volk juicht: “Lang leve de koning!” Het duurt niet lang of de nieuwe koning Saul moet zijn volk uit de nood helpen: de stad Jabesj over de rivier Jordaan wordt aangevallen door de Amonnieten. Ze eisen: “Geef jullie over! We zullen dan van elke mannelijke inwoner één oog uitsteken!” De Jabesjieten sturen een brief naar Saul. Saul monstert troepen uit alle 12 stammen en verdeelt ze in drie legers. In de nacht omsingelen ze het kamp van de aanvallende

de Ammonieten en vroeg in de morgen vallen ze hen op hun beurt aan. Het gevecht duurt tot in het heetst van de dag en de Ammonieten moeten uiteindelijk zó vluchten, dat er niet twee van hen meer samen blijven. Jabesj is gered! Saul en zijn dappere zoon Jonathan slaan ook nog tegen een aanval vanuit het westen: tegen de van de kust komende machtige Filistijnen. Dan verschijnt God aan Samuel en laat door hem het bevel tot oorlog geven tegen het roversvolk van de Amalekieten, dat verschillende malen heeft gepoogd de Israëlieten te vernietigen. God verbiedt buit te nemen, misschien omdat de Israëlieten anders verleid zouden worden tot de afgoderij van de Amalekieten. Weer rukt Saul met de legers op en verslaat de vijanden vernietigend. Wanneer na afloop Samuel in het legerkamp komt, hoort hij het geblaas van voor hem verborgen schapen en geloei van even verstopte koeien. Hij vraagt aan Saul: “Hoe kan dat? Heb je dan tóch buit genomen?” Saul antwoordt: “Ja, het volk wilde het, maar we zullen het buitgenomen vee later

voor God opofferen!” Samuel: “Waarom wil je het beter weten? God heeft liever gehoorzaamheid dan offers! Weerspanning is afgoderij! God laat me weten, dat Hij iemand anders zal laten zalven tot koning in jouw plaats, iemand die Hem wél wil gehoorzamen!” Nu pas geeft Saul toe: “Goed, ik heb gezondigd, vergeef mij.” Samuel: “Maar God blijft bij Zijn besluit, weldra een trouwere te laten zalven!” Daarop werpt Saul zich voor Samuel neer: “Goed ik heb gezondigd!

Maar bewijs mij niettemin de eer voor het volk!” Saul tracht dus eerst zijn fout te verbergen. Als hij dat niet meer kan, geeft hij de schuld aan het volk en beweert dat hij het beter weet dan God. Als dat niet meer pakt, wil hij tenminste nog door de mensen geëerd worden. Samuel gaat wenend van hem weg: de beste in heel Israël is ongehoorzaam geworden en heeft geen oprecht berouw getoond. Nu is hij verworpen! Vanaf dat ogenblik wordt Saul nooit meer gelukkig. Hij bekeert zich niet meer en valt in altijd zwaardere zonden: woede-aanvallen, beledigingen, moordaanslagen en uitmoording van onschuldigen, geesten oproepen ... Tenslotte pleegt hij zelfmoord, na in een strijd gewond te zijn geraakt... Had hij maar een eerlijk en oprecht berouw willen hebben ...

1100 jaar later leeft in het Heilig land weer een Saul, ook een dapper man van de stam Benjamin. In de jaren 30 na Christus is hij een jonge joodse fari-zeeër, die denkt dat de christenen boze bestrijders zijn van de ware godsdienst.

In zijn blinde ijver krijgt hij van de hogepriesters volmacht de christenen te vangen en te doden. Hij staat er bij als de eerste martelaar, de H. Stefanus dood gestenigd wordt en keurt het goed. Dan laat hij christenen gevangen nemen. Hij dwingt ze van Jezus af te vallen, anders laat hij hun doden. Wanneer hij, op zoek naar christenen, met een aantal mannen

in de richting van de Syrische hoofdstad Damascus rijdt, gebeurt er onderweg iets onverwachts. Christus verschijnt hem in een helder licht, werpt hem van zijn paard en vraagt hem: “Saul, waarom vervolgt u Mij?” “Ik ben Jezus, die u vervolgt.” “Heer, wat wilt Gij dat ik doe,” vraagt Saul op zijn beurt, sidderend van angst. Hij is tot inkeer gekomen en zijn plotselinge blindheid getuigt van zijn inwendige geestelijke duisternis. Christus zegt hem naar de stad te gaan, waar hij verder geholpen zal worden. De begeleiders zijn verstomd van verbazing, ze hoorden wel de stem, maar zagen niemand. Ze nemen Saul bij de hand en brengen hem naar de stad. Christus heeft in Damascus een zekere Ananias ingelicht en gerustgesteld over deze christenvervolger, die Hem een uitverkoren werktuig is en als geen ander Zijn Evangelie zal verkondigen. Hij kan zijn

ijver wel gebruiken, ziet hem daarom eigenlijk graag. Ananias moet Saul de handen gaan opleggen om hem weer te doen zien. Hij doet dit en Saul wordt verlicht door de H. Geest. Zijn ogen gaan weer open. Saul staat op en wordt gedoopt. Saul wordt Paul, onze heilige Paulus! Hij werkt mee met de genade en laat zich beleren. Wat een wonderlijke bekering! Van christenvervolger tot missionaris die bereid is voor Christus en Zijn Evangelie zwaar te lijden! Eerst zijn de mensen nog huiverig voor hem, maar wanneer ze zien, hoe hij zwoegt voor Christus, overtuigd spreekt, en zelfs wonderen zijn woord vergezellen, schenken ze hem vertrouwen.

Paulus heeft zijn zonden berouwd en de liefde van Christus begrepen. Hij beseft dat hij uit zichzelf niets is en alles aan zijn Verlosser te danken heeft. De minste van de apostelen noemt hij zich, omdat

hij de Kerk heeft vervolgd. Hij begrijpt de goddelijke genade door eigen ervaring en wil dit aan alle mensen verkondigen. Hij schrijft erover in alle brieven die van hem bewaard zijn, vooral in die aan de Romeinen en Galaten. Uiteindelijk sterft hij als martelaar.

Als deze bekering mogelijk was, dan mogen we goede hoop hebben voor de zondaars. Geen een van hun mag vertwijfelen. God wil redden, geeft genoeg genade. Als de mens deze maar wil aannemen en wil meedoen met God. Bidden jullie daarom deze maand voor al die mensen die bekering nodig hebben, dat God hun extra sterke genade mag geven en dat zij hun hart hiervoor mogen openen. Jullie offertjes zullen het gebed wel kracht bijzetten.

Pater K. Huysegems

Het heidens kind Tarcisius

“Uit de Gemeenschap van de Heiligen”

door Baronnes A. von Krane, Abdij Averbode, 1933

(vervolg)

5. Tarcisius smeekt de heilige Vader om Godsdrager te mogen zijn.

In allerijl kwam een bode uit Rome toegesneld: hij moest de heilige Vader verwittigen dat een aantal christenen in de late avond naar de Mamertijnse gevangenis waren gebracht en ter dood veroordeeld. Nog 's avonds zou de terechtstelling plaatsvinden: ze zouden door de wilde beesten worden verscheurd.

“Ze smachten naar de H. Communie, heilige Vader, zend hun die zo spoedig mogelijk,” was het slot van de jammer-tijding.

De Paus liet zijn hoofd zinken en dacht na. Het was niet gemakkelijk aan dat verzoek te voldoen. Geen enkele van de priesters mocht het wagen binnen de Mamertijnse gevangenis te dringen zonder herkend te worden.

“Mogen hun familieleden ze bezoeken?” vroeg hij.

De bode schudde het hoofd van neen. “Niemand wordt toegelaten, zelfs de allernaaste bloedverwanten niet. Ja, de kerkermeester is ons wel genegen en zou het wel door de vingers zien, maar de wacht heeft streng bevel niemand door te laten.”

In de bange stilte die volgde, verhief zich plotseling de stem van een knaap. Tarcisius vroeg aan de bode: “Die kerkermeester, heet die niet Marcus? Een zwaarlijvig mens, met een litteken op zijn linker kaak?”

“Ja, inderdaad. Ken je hem, kind?”

“Of ik hem ken! Die zal toch wel bezoek mogen ontvangen van bekenden van hem?”

Dit kort gesprek had de opmerkzaamheid van Paus Marcellinus gewekt. “Kom eens hier, kind,” sprak hij, “waarom vraag je dat?”

“Waarom ik dat vraag? O, heilige Vader, toen ik nog een straatloper was, heb ik meer dan eens voor die Marcus boodschappen gedaan. Hij was altijd goed voor me, en heeft me dikwijls geroepen om iets te gaan halen of iets te gaan bestellen, en nu ...” Tarcisius was met een gebaar van onbeheerste geestdrift op zijn knieën gezonken voor de voeten van de Paus: “O,” smeekte hij, “laat mij gaan, laat mij gaan, met de hemelse Teerspijs. Ik ken alle wegen en stegen, kan overal doorsluipen, en als ik aan de gevangenis ben, zal ik naar Marcus vragen. En geraak ik tot bij hem, dan geraak ik ook zeker bij de christenen. O Vader, ik smeekeer u om, stel vertrouwen in mij!”

Tarcisius had zo snel en met zoveel overtuiging gesproken dat niemand hem had kunnen onderbreken. En nu dat hij uitgesproken was, rees overal in het ronde een gefluister op.

“Dat kind spreekt goed”. “Ja, zo zou aan de broeders het Brood des Levens kunnen gebracht worden.”

Vol goedheid staaarde de Paus naar de jongen. “Besef je, kind, waaraan je jezelf blootstelt?”

“Het dreigend gevaar weerhoudt mij niet. Het is een uitverkiezing, als ik de belijders in de kerker het Lichaam van de Verlosser mag brengen!”

“En besef je de onschatbare waarde van het pand?”

“Dat besef ik, en ik sta er met mijn leven voor in dat ik uw vertrouwen waardig zal zijn.”

Marcellinus zag rond. Hij las in aller ogen dat ze hun toestemming gaven. “Het is de enige mogelijkheid,” sprak hij langzaam. “Welnu, het zij zo. Doch kind, met het witte kleed, dat je deze nacht hebt ontvangen, gaat het niet. Het zou de aandacht trekken. Doe opnieuw je gewone kleren aan. Als je terug zult zijn, mag je ze weer met je doopkleed verwisselen.”

Moeder Cleofea bracht de kleren van Tarcisius, die hij had afgelegd om de Doop te ontvangen. Al wenend, doch zonder een woord te spreken, hielp ze de knaap zich omkleden. Ze nam het witte kleed in bewaring, nadat hij het nog eens had gekust.

“Het zal onbevlekt blijven, moeder!” fluisterde hij.

Dan legde de Paus de H. Hosties, zoveel als er belijders in de gevangenis waren, in een fijne linnen doek, vouwde dit dicht en omwikkelde het met zijde. En tot de knaap zei hij: “Kniel neer”.

Tarcisius knielde. Paus Marcellinus schoof het kostbare pakje onder zijn kleed, tegen zijn hart, en zegende hem. “Nu, ga,” sprak hij, “onder de hoede van God!”

Tarcisius ging.

6. De Godsdrager op weg naar Rome.

Toen de kleine Godsdrager voorbijkwam, neigden allen, die in de catacomben waren, zich voor de kostbare last die aan zijn hart rustte. Niemand durfde hem aanspreken, zelfs Paulus niet, en diens vrouw en kinderen. Zij deden Tarcisius eerbiedig uitgeleide.

Vol liefde en tevens vol deernis blikten ze hem aan. “Zullen we hem nog ooit levend terugzien?” dachten ze.

“Loopt hij zoveel gevaar?” fluisterden Clemens en Petronilla tot elkaar.

“Wat voor gevaar?” Clemens had in zijn plaats willen zijn.

“Het is toch net een engel!” zuchtte Petronilla.

Tarcisius merkte niets van dit alles. Hij had geen besef van wat om hem gebeurde, hij leefde alleen voor zijn God, en het was of hij af en toe de woorden weer vernam, die de Goede Herder tot hem had gesproken.

Pas toen hij aan de uitgang van de catacomben was, kwam hij tot bezinning, en met een stille groet nam hij afscheid.

Een oude man, die de wacht hield, fluisterde hem nog toe: “Ga niet over de vee-markt. Ze komen daar met hun beesten van in de vroegte, en het is slecht volk.”

“Ik zal een omweg maken,” zei Tarcisius bijna zonder de lippen te bewegen, knikte nog een laatste maal zijn trouwe pleeg-

ouders toe en stapte dan onder de blote hemel verder.

Het was het uur, waarop de sterren beginnen te verbleken, waarop de aarde en de hemel zich van elkaar beginnen te scheiden, alles geleidelijk weer een vorm begint te krijgen, de duisternis op te klaren, een windje begint op te steken, dat de bladeren van de bomen doet trillen, en het naderen van de zon aankondigt. Alles zwijgt in de hele natuur. Slechts hier en daar kraait een haan. Ook de reusachtige stad is nog in slaap gedompeld na de uitspattingen en de woeste gelagen van de nacht.

Tarcisius gaat voort door de schemering van de dageraad, langs de eenzame wegen, zijn Verlosser op het hart. Welk een heerlijk zalig spoeden! Christus en zijn drager! Stilaan begint Tarcisius met zijn Heer een gesprek te voeren, heel stil, als een vogeltje dat, nog duizelig van de slaap, aan het ontwaken is.

“Heer, hoe verdiende ik de eer U te mogen dragen? O, maak dat ik waardig weze Uw drager te zijn!”

Heeft hij daar niet een stem horen antwoord geven? Hij hoorde die stem, en hoorde ze niet, zijn ziel echter heeft ze vernomen: “Ik ben sterk in de zwakken”.

“O Heer, indien Gij de zwakken kiest, maak dat ik in het uur van het gevaar sterk moge zijn. Laat me trouw blijven tot de dood.”

“Wees gerust. Ik ben bij U.”

7. De Godsdrager spoedt zich door de straten van Rome.

Nu is hij aan de poort gekomen, die in de reusachtige muren van de stad gaapt als een donker gat. Er was reeds veel beweging op de wegen. De boeren en kooplui kwamen af om hun levende en dode koopwaren op de markt aan de man te brengen. Het is ook dag geworden, nu de eerste zonnestralen de muren en de tinnen en de wachttorens verlichten. Geen tijd verliezen!

Het valt de kleine Godsdrager mee. Niemand let op hem, die knaap, die te midden van de haastige mensen de poort binnensluipt. Het is zeker een van de boerenkinderen die met hun vader meekwam! Niemand stoort zich aan hem.

Nu is hij gelukkig in de stad geraakt: hier kent hij al de wegen en gangen, al de hoeken en schuilplaatsen, tot aan de gevangenis toe. Hij blijft een gevoel hebben, alsof hij zich niet op vaste grond voortbeweegt, maar zweeft, en gedragen wordt door de last die hij draagt.

De muren van de gevangenis rijzen al op voor zijn blik. Plots flitst hem een pijnlijke gedachte door het hoofd: binnen enkele ogenblikken zal hij moeten scheiden van het kostbare pand, zal hij weer alleen zijn. O, graag draagt hij de Verlosser naar de gevangenen, maar zelf van Hem te moeten scheiden, valt hem zwaar. Dat was zo heerlijk, zo Hem op het hart te mogen voelen. "Heer," smeekt hij stil, "blijf bij mij!" En nogmaals verneemt hij de heimelijke stem: "Nog heden zal je bij Mij zijn in het Paradijs".

8. De Godsdrager strijdt voor zijn Verlosser.

Tarcisius stapt voort, als in een roes, naar de poort van de gevangenis. Daar komt een woeste straatjongen naar hem gelopen, beziet hem scherp: "Ei wat! Waar moet je zijn, kleine? Ben je terugg? Waar hebt je zo lange tijd gezeten?"

Vol schrik staart Tarcisius de jongen aan en herkent een van de vroegere kameraden. Heeft hijzelf er ooit zo verwilderd uitgezien?

"Ja, Rufus, ik ben het," zegt hij aarzelend, "maar ik heb nu geen tijd. Als ik met mijn boodschap klaar ben, praten we zo lang je wilt, en vertel ik je, waar ik gebleven ben".

"Dat kan je nu ook, met die boodschap is er toch niet zo'n haast. Ben je ergens in dienst? Ben je ons vrije leven beu?"

“Inderdaad, ik heb een dienst gevonden en moet nu een boodschap doen voor mijn Meester.”

“Ach, daar hebt je al de tijd voor. Een uurtje vroeger of een uurtje later, wat geeft dat. Kom, laten we een spelletje spelen. Voor twee deniers.”

“O, die krijg je van mij zonder spel. Daar!” en Tarcisius haalt een paar muntstukken te voorschijn. “Deel met de anderen, maar laat me nu gaan.”

Rufus liet hem echter niet gaan. Er waren ondertussen nog andere makkers bijgekomen. “Neen,” zei Rufus, “nu vooral mag je zo nog niet weg. Leg dat ding neer, dat je zo zorgvuldig op de borst draagt. Het zijn toch zeker geen parels en edelstenen. Leg het daar op de muur, tot na ons spel. We zullen wel opletten dat er niemand aankomt”.

De andere jongens gaven hem gelijk. Er waren er, die al een handje uitstaken om de schat van Tarcisius aan te nemen. Maar hij weerde zich.

“Neen, neen, dat gaat niet, ik leg mijn pakje niet af, daar is niets in voor jullie. Laat me los. Binnen een ogenblik ben ik terug. Ik ben haast op mijn bestemming.”

“Wat een geheimzinnige! Wat is het dan dat je bij je hebt? Laat eens kijken.”

Verschillende vuisten hadden de Godsdrager al geraakt, maar hij stootte de jongens van zich af. “Het gaat jullie niet aan,” riep hij, “zo brutaal mogelijk in de oude toon”. Ik zal het toch geen twee-

maal moeten zeggen? Laat je me los? Je hebt het recht niet me tegen te houden!”

En hij probeerde weg te lopen, en zo te ontkomen, maar zijn rechervoet was nog zwak en het duurde niet lang of de rakers hadden hem ingehaald.

“Waar moet je zijn?” ondervroegen ze hem, toen ze hem weer vast hadden. “Je liep recht naar de gevangenis? Wat hebt gij daar verloren? Moet je iets aan de gevangenen brengen? Dat is verboden, kameraad!”

Tarcisius antwoordde niet. Hij ging met de rug tegen een muur staan om niet langs achter overvallen te worden.

“Wat ik ginder heb verloren, gaat jullie niet aan. Je weet toch wel, dat ik dikwijls boodschappen doe voor de kerkermeester. Vraag het hem, wat ik daar te doen heb.”

Hij riep aldus met de moed van de wanhoop, maar de nieuwsgierigheid van de jongens was nu nog meer geprikkeld en intussen waren er ook nog grote mensen bijgekomen.

“Wel, laat hun uw pakje zien,” raadden ze de knaap, “dan zullen ze je laten gaan. Het zal toch zo erg niet zijn. Laat kijken, kom!”

De Godsdrager schudde zwijgend het hoofd en kruiste de armen over de borst. “Heer, sta me bij,” bad hij, “maak mij sterk!” Hij voelde dat het ogenblik van de strijd aangebroken was.

Zijn weerstand maakte de anderen nog driftiger. En er kwam voortdurend nog volk bij. De bengels begonnen Tarcisius van alle kanten te trekken, te stoten en te slaan. Ze trachtten met alle geweld zijn armen van zijn borst te rukken. Maar hij hield vol met alle macht.

“Gewed, dat het tovergoed is van de christenen!” riep er een.

Wie? Wie? Niemand had kunnen zeggen, wie dat had geroepen.

Maar nu grepen ook de grote mensen toe, vol woede. En een smid met de hamer in de hand: “Geef hier, of je zult het beklagen!” riep hij.

“Sla maar, als je er niet om beschaamd bent mij geweld aan te doen!” antwoordde Tarcisius.

9. De Godsdrager zegeviert.

Zijn dapperheid hield de mensen een ogenblik in bedwang. Ze traden achteruit. Doch uit het gedrang kwam een man naar voren, die Tarcisius maar al te goed bekend was. De man, die ‘s nachts met de zwaar geladen zak de oude kwam opzoeken, en die beweerde dat deze zijn vrouw was. Hij grijnsde.

“Nu zit je in de val, he? Christenhond, boodschapper in christentoverij? Ik ken de gast. Sla hem neer, en ontnem hem zijn schat. De goden zullen u er voor belonen.”

Toen overviel de woeste bende het slachtoffer. Doch, ze waren verbaasd over de kracht van zijn verzet. Hij werd heen en

weer gesleurd, geslagen en gestompt. Bloedend uit verscheidene wonden, bleef hij zijn armen boven zijn schat gevouwen houden, en geen een kon hem doen lossen. Maar de smid was daar ook nog met zijn hamer. Hij sloeg toe. Verbrijzeld zonken de armen uit elkaar, en meteen stortte de Godsdrager, door een slag op het hoofd getroffen, op de grond.

“Heer, bescherm U zelf, ik kan het niet meer!” fluisterde hij en viel in onmacht.

Ze rukken zijn kleed open. “Laat kijken!” klinkt het van alle kanten. Maar wat een teleurstelling: ze hadden zich aan wonderbare dingen verwacht. En wat was het? Een weinig brood in een doekje. Daar slaan ze zelfs geen acht op. Ze zoeken naar tovermiddelen. Heeft hij zijn tovergoed weggetoverd soms? En ze houden nog eens toe op de arme bewusteloze.

“Halt! Wat zijn jullie hier aan het doen? Opstand?” dreunt plotseling een bevelende stem boven het geharrewar uit. Gekletter van wapens en de bende woestelingen stuift uiteen.

De onderofficier van de wacht staat met een dozijn gewapende soldaten achter hem. Hij fronst het voorhoofd en ziet de bloedende knaap op de grond liggen. “Wat is hier gebeurd? Moord en opstand in open straat? Wat heeft die knaap u misdaan?”

“Het is een christen. Hij had tovergoed op zich, maar heeft het weggetoverd,” roepen ze hem toe van alle kanten.

Het kind opent de ogen. “Is het Heilige gered? Ik heb het bij me voor de gevangenen.”

“Het is nog ongeschonden in je kleed.”

“De Heer zij geloofd! Haastig, haastig, draag me binnen de kerker. Ze wachten er op het Brood des Levens.”

De onderofficier is zelf een christen. Zijn oog blikt nog strenger.

“Een hoop domkoppen, dat zijn jullie Als die kon toveren, had hij zich immers zelf uit uw handen weggetoverd. Die overval zullen jullie boeten, kerels. Jullie komen allemaal voor de rechter. Kom, grijp ze vast,” beveelt hij zijn mannen. Verschrikt slaan ze op de loop. Maar de soldaten hebben ze omringeld, en waarheen ze zich ook wenden, overal blinken de speren hun tegen, stuiten ze op stalen schilden. Er blijft hun niets anders over dan al huilend en jammerend voor de soldaten uit te gaan.

Vol eerbied tilt de kloeke man het arme, stervende kind met zijn dierbare schat omhoog en draagt hem naar de gevangenis. Hier legt hij Tarcisius neer te midden van de biddende en wenende gevangenen.

Een van hun, een diaken, deelt de heilige Teerspijze uit. De Godsdrager heeft zijn taak volbracht.

Een laatste maal opent hij de ogen. “Heer, was dit de betekenis van Uw woorden? Zal ik bij U zijn in het Paradijs? Dank U, Heer, dank!”

En toen heeft hij, trouw tot in de dood, zijn laatste adem uitgedemd.

(einde)

Juffrouw Elly

De wacht vertrekt met de gevangenen. Maar zorgvol buigt de onderofficier zich over de jonge bloedgetuige: “Tarcisius, leef je nog?”

Puntje

Luister eens, het puntje voor februari is:

Het Evangelie van de dag lezen en mediteren!

Beste Kruisvaarders,

Met Aswoensdag 10 februari begint de vastentijd, waarmee we ons gaan voorbereiden op het Pasen 2016, het grote feest van onze Verlossing! De Kerk spoort ons nu aan tot meer inkeer en boete.

Wat ga jij speciaal doen in de Vasten? Heb je al een idee?

In ieder geval mag je in de Vasten de Evangelieën van de dag niet missen! Iedere dag heeft een eigen Evangelie. Ze zijn zo mooi en zo goed om over na te denken! Wat mediteren is! Heel eenvoudig!

Daarom laat het Puntje van februari je die in het dagmissaal lezen, langzaam lezen en hierover 15 minuten mediteren!

Mediteren is liefdevol over Jezus en de goddelijke dingen nadenken! Het is hier denken over hetgeen in het Evangelie verteld wordt, dus denken over het gebeuren, over de personen, over de woorden. Gebruik daarbij je fantasie en stel je voor alsof je erbij bent. ... Wat denk ik ervan? Wat zou ik doen? Vraag met de blinde man uit het Evangelie: "Heer, dat ook ik zien mag!" Zien, hoe goed de Heer is! Zo leer je Jezus beter kennen en meer beminnen!

De meditatie verrijkt, omdat daarbij de leer en het voorbeeld van Jezus niet alleen in je verstand, maar ook in je hart komen! Wat brengt het, als je Jezus maar oppervlakkig kent? Wat stelt het gebed voor, als je alleen maar met de lippen kunnen bidden, terwijl je er misschien niet eens naar leeft? Het Evangelie wil je tot een goede katholieke christen vormen. Als het op je hart kan inwerken, ga je er namelijk naar handelen. Je zal jezelf vaker afvragen: wat zou Jezus in mijn plaats hebben gedaan, of wat zou Hij hebben gezegd?

Doe de meditatie zoveel mogelijk in de vroege morgen, dan zal deze voor de rest van de dag een bron van goede gedachten en ook van goede zin zijn. Je zal dan nog eens aan Jezus terugdenken. ... Wat heeft Hij voor mij gedaan, wat doe ik voor Hem? Toon ik me dankbaar? Wat doe ik voor mijn naaste? Hoe verricht ik mijn dagelijks werk?

Op de dagen vóór Aswoensdag neem je het Evangelie van de zondag en de feestdagen in de week.

Degenen die nog niet kunnen lezen, vragen hun ouders of grotere broer of zus het Evangelie voor te lezen.

Als je de meditatie hebt gedaan, mag je het 's avonds de kolom Puntje van de Schatkist invullen! Doe je best! Genadevolle vastentijd!

Pater C. de Beer

Meditatieschema (15 min) **(om je te helpen)**

1) inleiding (voorbereiding) (3 min).

- akte van geloof aan Gods tegenwoordigheid
- akte van nederigheid
- gebed om licht tijdens de overweging

2) overweging (9 min).

- het Evangelie lezen, waarbij je bij hetgeen je raakt, blijft stilstaan en er over nadent, zoals een bijtje op een bloemetje blijft, waar het genoeg nectar kan zuigen!
- drie vruchten moet deze overdenking opleveren:
 - 1e vrucht : je hart wordt edelmoediger
 - 2e vrucht : je komt tot vragen: "Heer, geef mij ..."
 - 3e vrucht : je komt tot besluiten (voornemens)

3) slot (3 min)

- bedank God voor de ontvangen verlichting
- besluit om de voornemens te volbrengen
- smeeek om de kracht om ze te kunnen volbrengen

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

48. De verloren zoon. .

Keer weer tot Mij, en Ik zal weerkeren tot u. Mal. 3, 7

Weer sprak Jezus: “Een man had twee zonen. De jongste van beiden zei tot de vader: ‘Vader, geef mij het deel van de goederen, dat me toekomt’. En hij verdeelde zijn vermogen onder hen. Een paar dagen later pakte de jongste zoon alles bijeen en vertrok naar een ver land. Daar verkwistte hij zijn vermogen door een losbandig leven. Maar toen hij er alles had doorgejaagd, kwam er

een grote hongersnood in dat land, en begon hij gebrek te lijden. En hij ging zich verhuren aan een van de burgers van dat land; en deze stuurde hem naar zijn velden, om de varkens te hoeden. Nu had hij zo graag zijn buik willen vullen met de schillen, die de zwijnen aten; maar niemand, die ze hem gaf.

Toen kwam hij tot inkeer, en sprak: ‘Hoeveel knechten van mijn vader hebben brood in overvloed; en ik verga hier van honger. Ik wil opstaan en naar mijn vader gaan, en hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u; ik verdien niet meer uw zoon te heten; behandel me als een van uw knechten’.

En hij stond op en ging naar zijn vader. Nog was hij ver weg, toen zijn vader hem zag, en ten diepste bewogen werd; hij vloog naar hem toe, viel om zijn hals, en overlaadde hem met kussen. De zoon sprak tot hem: ‘Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik verdien niet meer uw zoon te heten’. Maar de vader zei tot zijn knecht-

ten: ‘Gauw, haal het beste kleeid, en trek het hem aan; doe hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten. Vooruit; slacht het gemeste kalf en laat ons eten en vrolijk zijn; want mijn zoon hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is teruggevonden’. En ze begonnen feest te vieren.

Maar zijn oudste zoon was op het land; toen hij terugkeerde en dicht bij huis kwam, hoorde hij muziek en dans. Hij riep een van de knechten en vroeg wat er gaande was. Deze zei hem: ‘Uw broer is gekomen; uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond heeft teruggekregen’. Maar hij werd kwaad en wilde niet naar binnen gaan. Zijn vader ging dus naar buiten en drong er op aan. Maar hij antwoordde en zei tot zijn vader: ‘Zie, zoveel jaren dien ik u al, en nog nooit heb ik uw gebod overtreden; toch hebt u mij nooit een bokje gegeven, om met mijn vrienden feest te vieren. Maar nu die zoon hier van u is teruggekomen, die uw vermogen heeft verbrast met eerloze vrouwen, nu slacht u voor hem het gemeste kalf’. Maar hij zei hem:

‘Kind, jij bent altijd bij me, en al het mijne is het jouwe. Nee, feest en vreugde moet er zijn; want je broer hier was dood, en is levend geworden, hij was verloren en is teruggevonden.’

In deze gelijkenis heeft Jezus Christus de leer van het H. Sacrament van de Biecht aangeduid. Zoals de verloren zoon zijn zonde eerst erkent, er dan berouw over verwekt, het voornemen maakt, tot zijn vader terug te keren, en bereid is, als voldoening of penitentie, knecht bij zijn vader te worden, zoals hij aan deze zijn zonden belijdt en vergiffenis krijgt, – zo erkent, betreurt en belijdt ook de christen zijn zonden, maakt een goed voornemen en verricht de door de priester opgelegde boete. Daarom verkrijgt hij ook door de absolutie van de priester vergiffenis.

Het feestmaal is een beeld van de H. Communie.

De oudste zoon is het beeld van de mopperende Farizeeërs, en van allen, die geen medelijden hebben met een boetvaardige zondaar, of zich niet verheugen over zijn bekering.

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

	nov.	dec.
Aantal Schatkisten:	14	11
Dagelijkse Toewijding	484	382
H. Mis	118	98
H. Communie	107	97
Geestelijke Communie	376	310
Offers	492	402
Tientjes	1.740	1.352
Bezoek aan het Allerheiligste	135	110
Meditatie	96	62
Goed Voorbeeld	329	259
Puntje	249	173

Kalender Gerwen

Februari

ma.	1	18.30	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
di.	2	18.30	Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	Opracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
wo.	3	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Blasius, biss. en mart.; na de H. Mis Blasiuszegen
do.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Andreas Corsini, biss. en bel. (3 ^e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.
za.	6	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Titus, biss. en bel.; ged. H. Dorothea, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	7	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2^e kl.); na de Hoogmis kinder- en Blasiuszegen
ma.	8	18.30	H. Mis	H. Johannes van Matha, bel. (3 ^e kl.)
di.	9	18.30	H. Mis	H. Cyrillus, biss. v. Alexandrië en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Apollonia, maagd en mart.
wo.	10	18.30	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
do.	11	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. Verschijning van O.L. Vrouw te Lourdes
vr.	12	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. De zeven HH. Stichters v.d. Servieten van Maria, bel.
		18.00	Kruisweg	
za.	13	8.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
		10.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	14	10.30	Hoogmis	1^e zondag van de Vasten (1^e kl.); na de Hoogmis Askruisje

			13.00 uur	1° voordracht
			13.45 uur	meditatie in stilte
Vastenbezinning			14.15 uur	2° voordracht
			15.00 uur	Lof met rozenhoedje
			16.00 uur	Einde
ma.	15	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Faustinus en Jovita, mart.
di.	16	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
wo.	17	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen!
do.	18	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Simeon, biss. en mart.
vr.	19	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen!
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	20	8.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen!
zo. 21	10.30	Hoogmis		2^e zondag van de Vasten (1^e kl.)
ma.	22	18.30	H. Mis	De Stoel van de H. Petrus (2 ^e kl.); ged. van de Vasten
di.	23	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Petrus Damianus, biss. en kerkl.
wo.	24	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
do.	25	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Matthias, apostel (2 ^e kl.); ged. van de Vasten
vr.	26	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	27	8.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
zo. 28	10.30	Hoogmis		3^e zondag van de Vasten (1^e kl.)
ma.	29	18.30	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 6 en 13 februari

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomsten in februari

Geloofsverdieping voor volwassenen: geen bijeenkomsten in februari

Vastenbezinning: zondag 14 februari

Kalender Leiden

Februari

ma.	1	19.00	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
di.	2	19.00	Kaarswijding, Processie, gez. H. Mis	Opracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
vr.	5	18.00 19.00	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Titus, biss. en bel.; ged. H. Dorothea, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	7	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2 ^e kl.); <i>na de Hoogmis kinder- en Blasiuszegen</i>
wo.	10	19.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1 ^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
vr.	12	19.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.); ged. De zeven HH. Stichters v.d. Servieten van Maria, bel.
		18.30	Kruisweg	
za.	13	7.15	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
zo.	14	10.30	Hoogmis	1 ^e zondag van de Vasten (1 ^e kl.); <i>na de Hoogmis Askruisje</i>
vr.	19	geen	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen!
za.	20	geen	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen!
zo.	21	10.30	Hoogmis	2 ^e zondag van de Vasten (1 ^e kl.)
		13.00 uur		1 ^e voordracht
		13.45 uur		meditatie in stilte
		14.15 uur	Vastenbezinning	2 ^e voordracht
		15.00 uur		Lof met rozenhoedje
		16.00 uur		Einde
vr.	26	19.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)
		18.30	Kruisweg	
za.	27	9.00	H. Mis	van de Vasten (3 ^e kl.)

zo. 28 10.30 Hoogmis 3^e zondag van de Vasten (1e kl.)

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 6 februari

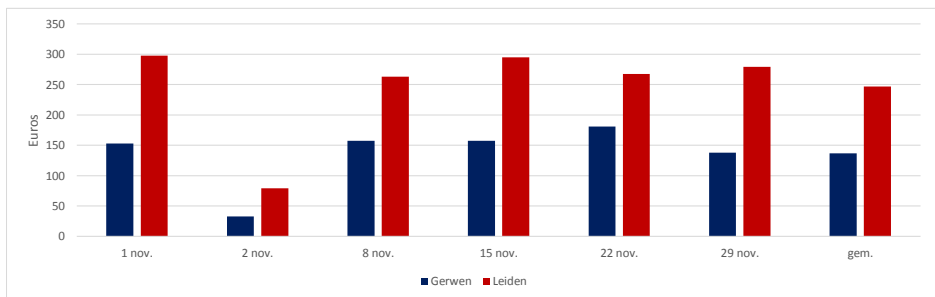
- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst op zondag 7 februari

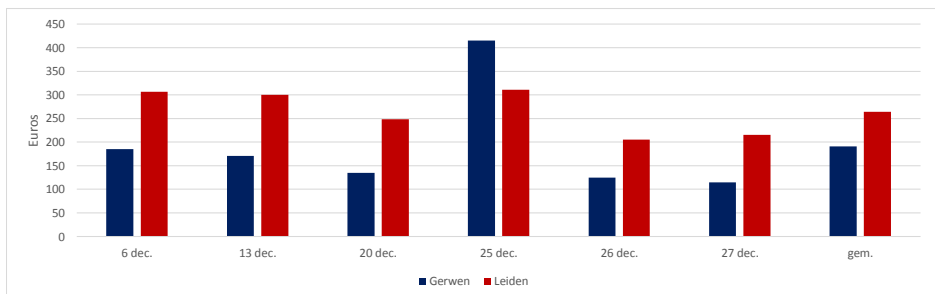
Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst op de zaterdag 13 februari

Vastenbezinning: zondag 21 februari

Collecten in november

Collecten in december

Onze overledenen

Mevr. M.C.	van Stijn-de Kort	Beekbergen	02	02	2003
Hr. C.H.	van der Sman	Wellerlooi	03	02	2013
Mevr. M.J.	ten Berge-Pijnenburg	Den Haag	04	02	2013
Mevr. M.M.T.N.L.	Wijnhamer-Gouw	Den Haag	06	02	2004
Mevr. A. Th.	Pot-Raaijmakers	Valkenswaard	08	02	2007
Mevr. H.C.L.	Jaspers-Lemmens	Maastricht	09	02	2006
Eerw. Pater H.A.P.	Ierschot o.m.d.	Nijmegen	11	02	2010
Mej. H.G.M.	Vissers	's Hertogenbosch	11	02	2015
Mej. M.L.	Bastiaanse	Rotterdam	12	02	2015
Mevr. J.M.	van der Horst-Schouten	Rijswijk	13	02	2015
Mevr. M.J.	Korb-Zirkel	Zwijndrecht	14	02	2003
Hr. F.A.M.	Wouters	Utrecht	14	02	2015
Hr. H.	Heuts	Sittard	20	02	2004
Hr. Q.J.	van der Horst	Rijswijk	21	02	2005
Mevr. G.C.	Ebbers-Nillissen	Nijmegen	21	02	2008
Mevr. E.M.	Dohmen-van Leeuwen	Eindhoven	27	02	2002
Mevr. M.J.	Kobus-Egbertsen	Dieren	27	02	2004
Hr. F.	de Beaufort	Zeist	27	02	2007
Hr. J.	van Dijk	Tilburg	27	02	2012

Jaarprogramma 2016

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
13-02		Antwerpen	Toediening H. Vormsel
13-02		Antwerpen	JKI-bijeenkomst (internationaal)
14-02		Gerwen	Vastenbezinning (Derde Orde FSSPX)
21-02		Leiden	Vastenbezinning (Derde Orde FSSPX)
12-03	13-03	Amsterdam	Stille Omgang
09-04		Gerwen	Derde Orde FSSPX
14-05	16-05	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
22-05		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
29-05		Gerwen	Sacramentsprocessie
18-06		Gerwen	Derde Orde FSSPX
29-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
02-07		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
03-07	14-07	Tot nader bericht	EK-jongenskamp
04-07	09-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
17-07	28-07	Tot nader bericht	EK-meisjeskamp
18-07	23-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
31-07	14-08	Antwerpen-Praag	Fietskamp
27-08	28-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
11-09		Antwerpen	JKI-bijeenkomst (internationaal)
12-09	17-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
17-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
10-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX
01-10		België	Bedevaart Banneux
09-10		Leiden	Parochiefeest
22-10		Leiden	Aanbiddingsdag
12-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
20-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
20-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
27-11		Gerwen/Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde FSSPX)
11-12		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
14-12		Gerwen	Gulden Mis

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 40 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 42 e.v.

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5647 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 543 33 66

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

- H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
 - ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
 - ma., di., wo, za. 8.15 uur
 - do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

DOSSIER

- 3 Brief aan vrienden en weldoeners nr. 85
- 10 Start van nieuwe website: Aartsbisschop Marcel Lefebvre
- 11 De hemel

TERUGBLIKKEN

- 20 Mars voor het leven
- 21 Gulden Mis
- 21 Requiemmis in de St. Willibrordkerk te Utrecht

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 24 Uitleg van de intentie
- 29 Het heidens kind Tarcisius
- 36 Puntje
- 38 Bijbelse Geschiedenis
- 39 Schatkisten

VAN DE PRIORIJ

- 40 Kalender Gerwen
- 41 Activiteiten Gerwen
- 42 Kalender Leiden
- 43 Activiteiten Leiden
- 43 Collecten in november
- 43 Collecten in december
- 44 Onze overledenen
- 45 Jaarprogramma
- 46 Onze adressen in Nederland
- 46 District Benelux
- 47 Colofon